

Sygn. akt VI K 500/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2016 roku

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach Wydział VI Karny Zamiejscowy w P. w składzie

Przewodniczący SSR Adam Skrzypek

Protokolant Alicja Straszak

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej - - - - -

po rozpoznaniu dnia 14 października 2016 roku sprawy K. K.

syna T. i L. urodz. (...) w P.

oskarżonego o to, że w okresie od dnia 1 października 2015 roku do dnia 3 listopada 2015 roku w lokalu o nazwie (...), zlokalizowanym w P. przy ul. (...) jako Prezes Zarządu Agencji (...) Sp. z o.o. z/s w B. (43-300) przy ul. (...), urządził na czterech automatach o nazwie -. (...) nr (...), (...)/ (...) nr (...), H. (...) P. nr (...), H. (...) nr (...), gry losowe organizowane w celach komercyjnych, wbrew przepisom ustawy z dnia 19.11.2009r. o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540 z 2009r.) bez wymaganego zezwolenia i bez rejestracji automatów do gier przez właściwego naczelnika urzędu celnego (art. 23 a ust. 1 ugh), bez koncesji (art. 6 ust. 1 ugh), poza kasynem gry (art. 14 ust. 1 ugh)

tj. o czyn z art.107§1kks w zw. z art.9§3kks

orzeka

1. oskarżonego K. K. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej, a wyczerpującego znamiona przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 kks w związku z art. 9 § 3 kks i za to na mocy art. 107 § 1 kks w związku z art. 23 § 3 kks wymierza mu karę grzywny w rozmiarze 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych po 100 zł (sto złotych);

2. na mocy art. 32 § 1 i 2 kks orzeka wobec oskarżonego K. K. środek karny w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów tj. urządzeń (...) nr (...), (...)/ (...) nr (...), H. (...) P. nr (...), H. (...) nr (...) na rzecz Skarbu Państwa oznaczając ją na kwotę 20.000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych);

3. zasądza na mocy art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) i art. 627 kpk od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem opłaty i obciąża go wydatkami postępowania w kwocie 70 (siedemdziesiąt) złotych.

Sygn. akt VI K 500/16

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony K. K. jest Prezesem Zarządu, a zarazem jego jedynym członkiem, Spółki Agencja (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B.. Przeważającym przedmiotem działalności Spółki jest prowadzenie działalności związanej z grami losowymi i zakładami wzajemnymi.

Spółka prowadzi działalność w zakresie urządzania gier między innymi w lokalu położonym w P. przy ul. (...) pod nazwą J. H..

W dniu 3 listopada 2015 roku funkcjonariusze celni Urzędu Celnego w K. przeprowadzili kontrolę w zakresie urządzania i prowadzenia działalności w zakresie gier na automatach w lokalu J. H. w P..

W trakcie przeprowadzonych czynności kontrolnych w ww. lokalu ustalono, że wbrew przepisom zawartym w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych eksploatowane są cztery urządzenia: (...) nr (...), (...)/ (...) nr (...), H. (...) P. nr (...), H. (...) nr (...). W chwili rozpoczęcia kontroli jedno z urządzeń było włączone i gotowe do rozpoczęcia gry. W wyniku przeprowadzonej przez funkcjonariuszy celnych gry kontrolnej na powyższych urządzeniach, stwierdzili, iż gra ma charakter losowy - gracz nie ma wpływu na wynik końcowy, organizowana była w celach komercyjnych - gracz ponosi opłatę za korzystanie z urządzenia. Kontrolującym nie przedstawiono wymaganych prawem dokumentów.

Osobą odpowiedzialną za urządzanie gier w lokalu był oskarżony K. K. jako Prezes Zarządu Spółki.

Wartość zaś każdego z automatów, które nie były urządzeniami nowymi przyjęto na kwotę 5000 zł każdy.

Stan powyższy Sąd ustalił w oparciu o: zeznania świadków A. H. k. 27, k. 66-67, D. N. k. 63-64, R. T. k. 69-70, K. G. k. 72, Z. Z. k. 112-113, a także dokumenty: protokół kontroli k. 2-5, protokół czynności kontrolnych k. 6-8, protokół przeszukania k. 9-10, pokwitowanie k. 11, rozliczenia k. 12-24, weksel z deklaracją wekslową k. 25-26, protokół eksperymentu procesowego k. 40-57, wydruk regon k. 76-77, odpis KRS k. 78-83, wydruki z bazy PESEL k. 84-88, dokumenty przedłożone przez oskarżonego k. 95-109, informacja z systemu teleinformatycznego k. 117-121, pismo obrońcy k. 124-134, dokumenty złożone przez obrońcę na rozprawie.

Oskarżony nie był uprzednio karany za przestępstwo (karta karna k. 122).

Oskarżony K. K. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i w swoich wyjaśnieniach wskazał, że art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 roku ma charakter abolicyjny, co powoduje, że przedsiębiorcy, w tym i Spółka reprezentowana przez oskarżonego mają czas do dnia 1 lipca 2016 roku na dostosowanie działalności w zakresie gier do ustawy. W ocenie Sądu mimo, że oskarżony nie przyznaje się do czynu, to pozostały materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje na winę i sprawstwo oskarżonego.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się na zeznaniach świadków: A. H., D. N., R. T., K. G. i Z. Z.. Zeznania świadków mają swe oparcie w dokumentach zgromadzonych w sprawie i brak jest okoliczności poddających w wątpliwość wiarygodność tych relacji.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się również na dokumentach wskazanych wyżej, których wiarygodność nie była przez strony kwestionowana.

Sąd uznał oskarżonego K. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks, albowiem na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego uznał, że po stronie oskarżonego nie zachodzą okoliczności wyłączające lub pomniejszające winę.

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd stwierdził, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 kk.

Zgodnie z tym przepisem odpowiedzialności karnej podlega ten, kto wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia urzęda lub prowadzi grę losową, grę na automacie lub zakład wzajemny.

Za bezsporny należy uznać w niniejszej sprawie fakt prowadzenia przez oskarżonego działalności gospodarczej związanej z urządzaniem przez niego gier na automatach, a w tym i tych zabezpieczonych w niniejszej sprawie. Oskarżony pełni bowiem funkcję członka zarządu Spółki Agencja (...) Spółka z o.o., właściciela przedmiotowych urządzeń i podmiot urządzający gry na automatach. Poza sporem w mniejszej sprawie wydaje się być także fakt, iż wszystkie automaty do gier zabezpieczone w niniejszej sprawie służyły celom komercyjnym, gdyż warunkiem ich uruchomienia było zakredytowanie ich przez grającego gotówką w wysokości zależnej od ilości punktów przeznaczonych na rozgrywanie udostępnionych gier losowych. Automaty te umożliwiały rozgrywanie gier o wygrane pieniężne lub rzeczowe, w których gry zawierały element losowości lub umożliwiały rozgrywanie gier losowych, w których uzyskane wygrane punktowe pozwalały na przedłużenie gry bez konieczności wpłaty stawki za udział w grze, jak również dawały możliwość rozpoczęcia nowej gry przez wykorzystanie wygranej rzeczowej uzyskanej w poprzedniej grze.

Powyższe ustalenia wskazują zatem na wypełnienie przez oskarżonego zachowaniem opisanym w akcie oskarżenia znamion przestępstwa z art. 107 § 1 kks. Żadna ze stron tej sprawy nie wskazała natomiast, aby Spółka, którą reprezentował oskarżony posiadała, w zarzucanym okresie czasu, koncesję lub zezwolenie na takie urządzenie i prowadzenie gier na automatach. W konsekwencji należy przyjąć, że nie posiadała ich. Tym samym nie można przyjąć, że działała wbrew warunkom koncesji lub zezwolenia.

W ocenie natomiast Sądu oskarżony swoim zachowaniem działał „wbrew przepisom ustawy”.

Należy tu podkreślić, iż konstrukcja przepisu art. 107 kks określa typ czynu zabronionego nie tylko w przepisie go statuwującym, czyli w art. 107 kks, ale również w przepisach koniecznych do odczytania treści znamion ustawowych. Przepis ten oparty jest więc na blankiecie, a wypełniają go przepisy prawa administracyjnego, czyli w tym wypadku przepisy ustawy o grach hazardowych z dnia 19 listopada 2009 roku. W tym akcie prawnym określono warunki urządzania i zasady prowadzenia działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach, których naruszenie skutkować może odpowiedzialnością karną skarbową. Dodać tu należy, że dopuszczalność dookreślenia dyspozycji przepisu karnego regulacjami liniej ustawy potwierdził już Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 13 stycznia 2005 roku - sygn. akt P 15/02 (publ. OTK-A 2005, nr 1, poz. 4). Zgodnie natomiast z art. 3 tej ustawy o grach hazardowych urządzanie i prowadzenie działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach jest dozwolone wyłącznie na zasadach określonych w tej ustawie. Tymczasem zgodnie z jej art. 6 ust. 1 działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach może być prowadzona wyłącznie na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry, gdyż zgodnie art. 14 ust. 1 tej ustawy urządzanie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach dozwolone jest wyłącznie w kasynach gry. Z kolei zgodnie z art. 23a ust 1 ustawy o grach hazardowych automaty i urządzenia do gier, z wyjątkiem terminali w kolekturach gier liczbowych służących wyłącznie do urządzania gier liczbowych, mogą być eksploatowane przez podmioty posiadające koncesję lub zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie gier losowych lub gier na automatach oraz przez podmioty wykonujące monopol państwa, po ich zarejestrowaniu przez naczelnika urzędu celnego. Ustawa ta wyjaśnia przy tym definicję gier, w tym gier na automatach. I tak ust. 3, art. 2 tej ustawy stanowi, że grami na automatach są gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych, w tym komputerowych, o wygrane pieniężne lub rzeczowe, w których gra zawiera element losowości, a zgodnie z ust. 5 art. 2 ustawy grami na automatach są także gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych, w tym komputerowych, organizowane w celach komercyjnych, w których grający nie ma możliwości uzyskania wygranej

pieniężnej lub rzeczowej, ale gra ma charakter losowy. Przenosząc natomiast te powyższe uregulowania do stanu faktycznego ustalonego w niniejszej sprawie i zebranego w niej materiału dowodowego stwierdzić należy, iż wskazują one, że oskarżony faktycznie i bezspornie prowadził działalność w zakresie urządzania gier na automatach, podlegających przepisom ustawy o grach hazardowych, ale nie działał przy tym na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry, gdyż takowej Spółka nie posiadała i z pewnością nie w lokalach, które nie można by z pewnością określić mianem kasyna. Nie posiadał on także zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie gier losowych lub gier na automatach, po ich zarejestrowaniu przez naczelnika urzędu celnego. Z takiego ustalenia płynie wniosek, że oskarżony tym samym działał „wbrew przepisom ustawy” z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, gdyż nie urządzał gier na automatach zgodnie warunkami jakie nakłada ta ustawa na osoby pragnące prowadzić taką działalność. Powyższe ustalenia i płynący z tego wniosek tylko uzupełniają powyższe stanowisko Sądu o wyzerpaniu przez oskarżonego zarzucanym mu zachowaniem znamion czynu z art. 107 § 1 kks.

Oskarżony w swoich wyjaśnieniach wskazywał na okres przejściowy obowiązywania ustawy o zmianie ustawy o grach hazardowych, określony w art. 4 tej ustawy. W ocenie Sądu trudno jednak zgodzić się z taką argumentacją oskarżonego usprawiedliwiającą urządzanie przez niego gier na automatach po dniu 3 września 2015 roku.

W ustawie z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych, która weszła w życie z dniem 3 września 2015 roku, jej art. 1 pkt 7 znowelizowano brzmienie art. 14 ustawy o grach hazardowych, która to nowelizacja - w swej istocie - nie zmienia uprzedniej regulacji objętej tym przepisem. Utrzymuje bowiem możliwość urządzania gier hazardowych wyłącznie w kasynach gry, doprecyzowując, że urządzanie takich gier dozwolone jest na zasadach i warunkach określonych w zatwierdzonym regulaminie i udzielonej koncesji lub udzielonym zezwoleniu, a także wynikających z przepisów ustawy. Wspomniana ustawa zmieniająca została już natomiast notyfikowana Komisji Europejskiej w dniu 5 listopada 2014 roku pod numerem (...), zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. wyprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych, które wdraża dyrektywę 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 roku ustanawiającą procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, a sama Komisja nie wniosła zastrzeżeń do tego przedłożonego jej aktu prawnego. Nie zakwestionowała także skorzystania przez Polskę z klauzuli bezpieczeństwa przewidzianych w dyrektywie 98/34/WE. Tak więc brak jest obecnie jakiegokolwiek podstaw do kwestionowania mocy obowiązującej przepisu art. 14 ust 1 ustawy o grach hazardowych po 3 września 2015 roku.

Przepis art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych jest także zgodny z Konstytucją, albowiem potwierdził to Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie P 4/14, w którym uznał, iż art. 14 ust 1 i art. 89 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych są zgodne z art. 2 i art. 7 w związku z art. 9 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 20 i art. 22 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Zwrócić także należy na wyrok Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 13 października 2016 roku zapadły w sprawie prejudycjalnej C-303/15. Trybunał stwierdził, że artykuł 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego w brzmieniu zmienionym na mocy dyrektywy 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. należy interpretować w ten sposób, że przepis krajowy, taki jak ten będący przedmiotem postępowania głównego, nie wchodzi w zakres pojęcia „przepisów technicznych” w rozumieniu tej dyrektywy, podlegających obowiązkowi zgłoszenia na podstawie art. 8 ust. 1 tej samej dyrektywy, którego naruszenie jest poddane sankcji w postaci braku możliwości stosowania takiego przepisu.” Stwierdzono zatem, że przepis art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych nie stanowi „przepisu technicznego” w rozumieniu dyrektywy 98/34.

Trudno także zgodzić się w niniejszej sprawie z twierdzeniem oskarżonego jakoby art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 roku o zmianie ustawy o grach hazardowych, która weszła w życie z dniem 3 września 2015 roku, umożliwiającą dostosowanie się do nowych przepisów ustawy o grach hazardowych, dotyczył wszystkich przedsiębiorców zajmujących się tego typu działalnością. Kwestię tą w sposób wyraźny rozstrzygnął bowiem Sąd Najwyższy, który w postanowieniu z dnia 28 kwietnia 2016 r. I KZP 1/16 stanowczo stwierdził, iż przepis art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych dotyczy wyłącznie podmiotów, które prowadziły taką działalność zgodnie z ustawą o grach hazardowych w brzmieniu sprzed dnia 3 września 2015 r. (na podstawie koncesji albo zezwolenia). Tymczasem w tej przedmiotowej sprawie brak jest jakichkolwiek dowodów, które potwierdzałyby prowadzenie przez oskarżonego w okresie przed 3 września 2015 roku działalności związanej z urządzeniem gier na automatach na podstawie, czy to koncesji, czy też stosownego zezwolenia. Zatem nie może on w niniejszej sprawie twierdzić, iż jest podmiotem, którego dotyczy okres przejściowy z art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 roku o zmianie ustawy o grach hazardowych.

Okoliczności niniejszej sprawy nie wskazują, aby oskarżony popełnił czyn zabroniony w sposób nieumyślny. W ocenie Sądu zachowanie oskarżonego z pewnością było w pełni przemyślane i świadome, a na jego korzyść w żadnym wypadku nie może świadczyć zapoznanie się przez niego z opiniami prawnymi, czy też wybrane orzecznictwo sądów, czy prokuratur. Oskarżonego jako profesjonalistę – reprezentuje Spółkę, której przeważającym przedmiotem działalności jest prowadzenie działalności związanej z grami losowymi i zakładami wzajemnymi - powinien cechować wyższy stopień staranności niż od przeciętnego obywatela, powinien był wystąpić w odpowiednim czasie do właściwych organów o wydanie decyzji rozstrzygającej jak należy kwalifikować przedmiotowe urządzenia wykorzystywane przez niego w działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy o grach hazardowych. Świadczyłyby to o jego staranności i profesjonalizmie. Nie należy tracić z pola widzenia, że o charakterze automatów może rozstrzygnąć właściwy minister i uregulowanie zawarte w art. 2 ust. 6, 7 ustawy o grach hazardowych przewiduje i daje możliwość podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą skorzystania z takiej możliwości. Decyzja Ministra Finansów rozstrzygająca, czy gra jest grą na automatach w rozumieniu ustawy o grach hazardowych wymagana jest, po pierwsze, na etapie planowania lub podjęcia realizacji przedsięwzięcia, a postępowanie w sprawie o jej wydania inicjowane jest na wniosek podmiotu realizującego lub planującego realizację przedsięwzięcia, który powziął wątpliwości co do jego charakteru. Po drugie, decyzja taka niezbędna jest zawsze w sytuacji, gdy istnieją wątpliwości co do charakteru urządzonej gry. Wystąpienie takich uzasadnionych wątpliwości, choć nie wyrażone wprost w art. 2 ust. 6 ustawy o grach hazardowych, jest w każdym przypadku przesłanką warunkującą konieczność uzyskania decyzji Ministra (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z dnia 26 sierpnia 2014 r. (...) SA/G1 45/14, LEX 1513689).

Dopiero takie działanie oskarżonego dowiodłoby jego należytej staranności, co do prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie automatów do gier. Tym samym zachowanie oskarżonego było przemyślane i zaplanowane, innymi słowy w pełni świadome, włącznie z ewentualnością podjęcia obrony na etapie postępowania prowadzonego przez organy ścigania. Wielość spraw związanych z prowadzą przez reprezentowaną przez oskarżonego Spółkę działalnością, z jakimi oskarżony zetknął się osobiście i bezpośrednio, powinna dać mu pole do przemyślenia dotychczasowego swojego postępowania. Zatem w ocenie Sądu oskarżony działał w sytuacji opisanej w zarzucanym mu czynie w zamiarze bezpośrednim, kierowany chęcią nielegalnego zysku, wiedząc, że narusza prawo.

Reasumując stwierdzić należy, iż w ocenie Sądu zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy w pełni potwierdza sprawstwo oskarżonego i jego winę w dokonaniu zarzucanego mu czynu. Stąd też Sąd po dokonaniu subsumcji ustalonego stanu faktycznego pod przepisy kodeksu karnego skarbowego, przypisał oskarżonemu czyn z art. 107 § 1 kks w związku z art. 9 § 3 kks (prezes zarządu Spółki).

Sąd uznając oskarżonego za winnego popełnienia czynu opisanego w akcie oskarżenia a wyczerpującego znamiona przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 kks w związku z art. 9 § 3 kks na mocy art. 107 § 1 kks w związku z art. 23 § 3 kks wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 120 stawek dziennych po 100 złotych, a także na mocy art. 32 § 1 i 2 kks orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej przedmiotów

tj. czterech automatów do gier: (...) nr (...), (...)/ (...) nr (...), H. (...) P. nr (...), H. (...) nr (...) (przyjmując wartość każdego z urządzeń na kwotę 5000 zł).

Przy wymiarze kary i środka karnego Sąd wziął pod uwagę zasady wymiaru kary przewidziane w art. 12 i 13 kks.

W ocenie Sądu stopień zawinienia, jak i stopień społecznej szkodliwości jest średni, oskarżony urządzał wbrew przepisom ustawy gry na automatach w sposób zarobkowy, jako rodzaj prowadzonej działalności gospodarczej, dążąc do uzyskania korzyści majątkowej z przestępstwa. Powyższe uzasadnia wymierzenie oskarżonemu kary grzywy w rozmiarze 120 stawek dziennych. Natomiast deklarowana sytuacja majątkowa oskarżonego uzasadnia przyjęcie wysokości jednej stawki w granicach dolnych zagrożenia ustawowego tj. na kwotę 100 zł. Wobec zwrotu urządzeń Sąd orzekł przepadek równowartości urządzeń (Sąd ustalił wartość każdego urządzenia na kwotę 5000 zł biorąc pod uwagę, że nowe urządzenie tego typu ma wartość powyżej 10.000 zł).

Reasumując w ocenie Sądu dolegliwość wymierzonej oskarżonemu kary i środka karnego nie przekracza stopnia winy, uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu oraz bierze pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają one osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Rozstrzygając w przedmiocie kosztów postępowania Sąd na mocy art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) i art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.200 zł tytułem opłaty i obciążył go wydatkami postępowania w kwocie 70 złotych.